

The Hidden Splendor #20 vraag 2

Je verlangen is het zaad.

22 maart 1987 PM in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 2

GELIEFDE OSHO'

ONLANGS BEN IK BEGINNEN TE REALISEREN DAT ZELFS MIJN GELIEFDE EEN VREEMDELING VOOR MIJ IS. TOCH IS ER EEN INTENS VERLANGEN OM DE SCHEIDING TUSEN ONS TE OVERWINNEN. HET VOELT BIJNA ALSOF WE LIJNEN ZIJN DIE PARALLEL AAN ELKAAR LOPEN MAAR VOORBESTEMD ZIJN ELKAAR NOOIT TE ONTMOETEN. GELIEFDE OSHO, IS DE WERELD VAN BEWUSTZIJN GELIJK AAN DE WERELD VAN MEETKUNDE – OF IS ER EEN KANS DAT PARALELLEN KUNNEN SAMENKOMEN?

Dhyan Amiyo, het is een van de grote ellendes die elke geliefde onder ogen moet zien: er is geen manier voor geliefden om aan dit elkaar vreemd, onbekend en gescheiden zijn, te ontkomen. In feite is het hele functioneren van liefde dat geliefden juist tegenovergesteld moeten zijn. Hoe verder weg ze van elkaar zijn, des te aantrekkelijker. Hun gescheidenheid is hun aantrekking. Ze komen dichtbij, ze komen heel dichtbij, maar ze worden nooit een. Ze komen zo dichtbij dat het bijna voelt dat slechts een stapje meer en ze zullen een zijn. Maar die stap is nooit genomen, kan niet genomen worden uit volstrekte noodzakelijkheid, vanwege een natuurlijke wet.

Het is juist, als ze heel erg dichtbij zijn, ze onmiddellijk weer beginnen om meer los van elkaar te komen, verder uit elkaar te gaan. Omdat als ze erg dichtbij zijn, de aantrekkingskracht verloren gaat; ze beginnen te ruziën, te vitten, hatelijk te zijn. Dit zijn de manieren om weer afstand te scheppen. En als de afstand er is, beginnen ze onmiddellijk zich weer aangetrokken te voelen. Dit gaat zo door als een ritme: dichterbij komen, weggaan; dichterbij komen, weer weggaan.

Er is een verlangen om één te zijn – maar gezien de biologie, wat het lichaam betreft, is eenwording niet mogelijk. Zelfs tijdens de liefdesdaad ben je niet een; de scheiding op het fysieke vlak is onvermijdelijk.

Je zegt: "Onlangs ben ik beginnen te realiseren dat zelfs mijn geliefde een vreemdeling voor mij is."

Dit is goed. Dit is een teken van een groeiend inzicht. Alleen kinderachtige mensen denken dat ze elkaar kennen. Jij kent jezelf niet eens, hoe kun je denken dat je je minnaar kent?

Noch de minnaar kent zichzelf noch jij kent jezelf. Twee onwetende wezens, twee vreemdelingen die niets over zichzelf weten trachten elkaar te kennen – het is een oefening in futiliteit. Het moet wel frustratie geven, mislukking. En

daarom zijn alle geliefden boos op elkaar. Ze denken dat de ander misschien het binnengaan in zijn privé wereld niet toestaat: "Hij houdt me apart, hij houdt me op een afstand." En beiden gaan door hetzelfde te denken. Maar het is niet waar, alle klachten zijn vals. Het is gewoon omdat ze de wet van de natuur niet verstaan.

Op het lichamelijke vlak kun je dichtbij komen maar je kunt niet één worden. Alleen op het niveau van het hart, kun je één worden – maar alleen kortstondig, niet permanent.

Op het plan van zijn, ben je één. Er is geen noodzaak één te worden; het moet enkel ontdekt worden.

Amiyo, je zegt: "Toch is er een intens verlangen om de scheiding tussen ons te overkomen." Als je doorgaat dit op het fysieke vlak te proberen, zul je blijven falen. Het verlangen toont eenvoudig aan dat liefde voorbij het lichaam moet gaan, dat liefde iets hogers wenst dan het lichaam, iets wat groter is dan het lichaam, iets wat dieper gaat dan het lichaam.

Zelfs de ontmoeting tussen twee harten – hoewel lieflijk, hoewel onmetelijk vreugdevol – is toch nog onvoldoende, omdat het slechts voor een ogenblik is en dan zijn de vreemdelingen weer vreemdelingen. Tenzij je de wereld van het zijn ontdekt, zul je niet in staat zijn je verlangen naar eenwording te vervullen. En het vreemde feit is: de dag dat je een wordt met je liefhebber, zul je ook een zijn met de hele existentie.

Je zegt: "Het voelt bijna alsof we lijnen zijn die parallel aan elkaar lopen maar voorbestemd zijn elkaar nooit te ontmoeten." Misschien, Amiyo, ken je de niet Euclidische meetkunde nog niet want het wordt nog steeds niet in de opleidingen gegeven. Ons wordt nog steeds in de universiteiten de Euclidische meetkunde gedoceerd, die tweeduizend jaar oud is. In de Euclidische meetkunde raken parallel lijnen elkaar nooit. Maar er is ontdekt dat als je steeds verder door blijft gaan ze elkaar gaan raken. De laatste bevinding is dat er geen parallel lijnen zijn, daarom raken ze elkaar. Je kunt geen twee parallel lijnen creëren.

Nieuwe ontdekkingen zijn erg vreemd: je kunt zelfs geen lijn maken, een rechte lijn, omdat de aarde rond is – als je hier een rechte lijn tekent, als je doorgaat hem te tekenen van beide einden, zul je tenslotte merken dat het een cirkel is geworden. En als een rechte lijn doorgetrokken uiteindelijk een cirkel wordt, was het in de eerste plaats geen rechte lijn; het was deel van een erg grote cirkel, en een deel van een cirkel is een boog, geen lijn. Lijnen zijn verdwenen in de nieuwe Euclidische meetkunde en als er geen lijnen zijn, wat te zeggen over parallel lijnen? Er zijn dus ook geen parallel lijnen.

Dus als het een kwestie van parallel lijnen was, is er een kans dat geliefden elkaar ergens konden ontmoeten – misschien als ze oud zijn en niet meer

kunnen vechten, omdat er geen energie meer over is; of omdat ze zo aan elkaar gewend zijn... waarvoor nog? Dezelfde argumenten die ze hebben gehad, dezelfde problemen die ze steeds maar hebben, dezelfde conflicten; ze vervelen zich met elkaar.

Op de duur houden ze zelfs op met elkaar te praten. Waarvoor nog? Want gaan praten betekent een argument beginnen, en het is hetzelfde argument; het zal niet veranderen. En ze hebben al zo vaak geredetwist en altijd met hetzelfde resultaat. Maar zelfs dan, parallel lijnen zover het geliefden aangaat... in meetkunde kunnen ze misschien elkaar raken, maar in de liefde is er weinig hoop: er is geen ontmoeten mogelijk.

En het is goed dat ze niet kunnen ontmoeten want als geliefden hun verlangen om een te worden konden bevredigen op het vlak van het fysieke lichaam, dan zouden ze nooit naar binnen gaan kijken.

Ze zouden nooit uitvinden dat er veel meer in het fysieke lichaam verborgen is – het bewustzijn, de ziel, God.

Het is goed dat liefde faalde, want het falen van liefde moet je wel tot een nieuwe pelgrimstocht aanzetten. Het verlangen zal je achtervolgen totdat het je naar de tempel brengt waar het ontmoeten plaatsvindt – maar het ontmoeten is altijd met het geheel... waarin je geliefde zal zijn, maar waarin ook de bomen zullen zijn, en de rivieren en de bergen en de sterren.

In die ontmoeting, zullen enkel twee dingen niet zijn; jouw ego en het ego van je geliefde zullen er niet zijn. Behalve deze twee ego's zal de hele existentie er zijn. En deze twee ego's waren het werkelijke probleem, waren de reden die hen twee parallel lijnen maakte.

Het is niet de liefde die de moeilijkheid veroorzaakt, het is het ego. Maar het verlangen zal niet bevredigd worden. Geboorte na geboorte, leven na leven zal het verlangen blijven tenzij je de juiste deur ontdekt om voorbij het lichaam de tempel binnen te gaan.

Een oud echtpaar van drieënnegentig en vijfennegentig jaar gaan naar de advocaat en zeggen dat ze een scheiding wensen. "Een scheiding!" roept de advocaat uit. "Op jullie leeftijd? Maar het is zeker dat je elkaar meer dan ooit nodig hebt, en je bent toch al zo lang getrouwd, waar is het goed voor?"

"Nou," zegt de echtgenoot, "We hebben al jarenlang een scheiding gewild maar we vonden dat we moesten wachten totdat de kinderen dood waren."

Ze wachtten werkelijk! En al de kinderen zijn dood; nu is er geen probleem, ze kunnen de scheiding hebben – nog steeds geen ontmoeten, maar een scheiding.

Ga door je verlangen brandend en vlammend te houden; verlies de moed niet. Je verlangen is het zaad van je spiritualiteit.

Je verlangen is het begin van de ultieme vereniging met de existentie. Je geliefde is enkel een excuus.

Dhyan Amiyo, wees niet bedroefd maar gelukkig. Verheug je dat er geen mogelijkheid tot ontmoeten op het lichamelijke vlak is. Anders zouden geliefden geen enkele manier tot transformatie hebben. Ze zullen aan elkaar vastgeplakt zitten, ze zullen elkaar vernietigen. En het kan toch geen kwaad om een vreemdeling lief te hebben. Het is in feite meer opwindend om een vreemdeling te beminnen.

Toen jullie niet samen waren, was er grote aantrekkingskracht. Hoe langer je samen bent, des te saaier wordt de aantrekking. Hoe meer je elkaar leert kennen, oppervlakkig, des te minder is de opwinding. Het leven wordt heel snel een routine.

Mensen gaan door hetzelfde ding steeds maar weer te herhalen. Als je naar de gezichten van mensen in de wereld kijkt, zul je verrast zijn; waarom kijken al deze mensen zo droevig? Waarom zien hun ogen eruit alsof ze alle hoop verloren hebben? De reden is eenvoudig; de reden is de herhaling. De mens is intelligent; herhaling scheidt verveling. Verveling maakt verdrietig want je weet wat er morgen gaat gebeuren, en de dag na morgen... totdat je in het graf gaat zal het hetzelfde blijven, hetzelfde verhaal.

Een Joodse man en een Pool zitten in een bar naar het nieuws op de televisie te kijken. Op het nieuws laten ze een vrouw zien die op een richel staande dreigt te springen. De Joodse man zegt tegen de Pool: "Ik zal je wat zeggen. Ik wed met jou: Als ze springt, krijg ik twintig dollar van je. Als ze het niet doet, krijg jij twintig dollar van mij. Oké?"

"Dat is niet onredelijk," zegt de Pool.

Een paar minuten later springt de vrouw van de richel en valt dood. De Pool pakt zijn portefeuille en geeft de Joodse kerel twintig dollar.

Een paar minuten later keert de Joodse man zich naar de Pool en zegt: "Luister, ik kan deze twintig dollar niet van je aannemen. Ik moet je iets bekennen: Ik zag dit eerder deze middag op het nieuws. Dit was een herhaling."

"Nee, nee" zegt de Pool, "Houd het geld maar, je hebt echt eerlijk gewonnen. Want weet je, ik zag dit ook eerder op T.V. vandaag."

"Echt waar?" zegt de Joodse kerel. "Waarom wedde je dan dat de vrouw niet zou springen?"

"Nou," zegt de Pool. "Ik dacht niet dat ze zo stom zou zijn om het twee keer te doen!"

Maar het leven is zo....

Deze droefheid in de wereld, deze verveling en deze ellende kan veranderen als mensen weten dat ze het onmogelijke vragen.

Vraag niet naar het onmogelijke.

Vind de wet van het bestaan en volg haar.

Je verlangen om één te zijn, is je spirituele verlangen, is precies je essentiële religieuze natuur. Het is enkel dat je gefocust bent op de verkeerde plek. Je minnaar is alleen maar een excuus. Laat je minnaar alleen maar een ervaring zijn van een grotere liefde – de liefde voor het hele bestaan. Laat je verlangen een zoektocht zijn naar je eigen innerlijke wezen; daar vindt de ontmoeting reeds plaats, we zijn al één. Daar is niemand ooit afgescheiden. Het verlangen is perfect goed; alleen het object van het verlangen is niet juist. Dat scheidt het lijden en de hel. Verander gewoon het object en je leven wordt een paradijs.

Oké Vimal?

Ja, Osho.